

Stillheten

den livgivende og levende Stillheten,
- ikke den knugende og drepene tausheten,
- men den skapende Stillheten

I sommer da løvtrærne stod mørkegrønne og kveldens milde vind suste stille over skogen var jeg, som hver kveld på glassverandaen før sengetid for å lyse Velsignelsen over bygda.. Der ute sto jeg i åpningen ut mot trappen ned til Prestegårdshaven med Krøderfjorden foran meg,- og bortenfor den, gårdene på vestsiden og åsene, de grønne og fagre, og over alt og alle. Den lyse kveldshimmelen, farget av den solnedgang som allerede der og da varslet soloppgangen. Stillheten var til å ta og føle på, en utrolig god Stillhet som bar svake bølgeslag mot Prestegården og skogens sang i kveldsvinden til meg.

Det var den talende Stillheten, den skapende Stillheten og i all denne levende Stillhet fornemmet jeg; Nærværet -Livsnærværet - Gudsnærværet. Høsten kom, bladene falt mot jorden, men stillheten var den samme gode. En kveld opplevet jeg noe jeg ikke hadde opplevet før. Etter å ha nytt stillheten på Prestegårdsverandaen med en tindrende stjerne over meg og elvesuset fra Bjøreelva i det fjerne, messet jeg med stor styrke den ærverdige gamle prestelige velsignelse ut over bygda. Da var det at opplevelsen ble ekstra sterk, ikke før jeg hadde avsluttet velsignelsen med "Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred", tonet all naturen sitt ekko tilbake: "Og gi deg fred". Jeg kunne ikke annet enn å knele og korse meg. Et gammelt ord fra en av våre kirkefedre kom meg ihu. "Velsign, og bli velsignet," og med den velsignelsen og freden gikk jeg til ro.

Snøen har forlengst kommet og kulden likeså, men freden og stillheten er der midt i all travelheten. Stillheten over Krøderfjorden en vinternatt der snøen daler ned, stille, stille, mens den ennå delvis isfri Krøderfjorden slår sine bølger mot stranden som bar de bud fra en annen verden. Ut av den samme Store Skapende Stillheten ble et lite barn født til jorden, båret inn i menneskenes verden av Livsvinden og Livsånden fra det høye til Maria møy. Slik korn Nærværet selv til oss, Gud selv, og fikk navn av både Gud og mennesker, Jesus Kristus.

Det er i ham vi lever, rører oss og er til, det er i Det Store Livgivende Nærværet vi får leve. Og jeg mer enn aner, det er et glimt og et bilde på det gode og livfulle Stillheten jeg opplever hver kveld på Prestegårdsverandaen.

Det er Hans Nærvær jeg fornemmer, og det var i Det Evige Nærvær med Kristus ved sin side at far forlot jordelivet.

Velsignet nytt år!
Krødsherad Prestegård
Øyvind Mæland